

Voor het fluiten

Ik leg een hand op een steen en nog een steen
de dag is een muur waar je overheen kijkt

ik leg een hand op geschiedenis
ik voel hoe de steen onder mijn hand breekt
de nacht is de scherpe punt van een potlood
het grafiet dat onder mijn nagels blijft hangen

land van tarwe
waar de nesten van spreeuwen
lampionnen vormen naast dit land van graan

boven een dorp waar iemand snel zijn schapen binnenhaalt, de stad
waar een meisje haar hond door brokstukken draagt
een moeder schreeuwt
waar jongens zich opnieuw moeten uitvinden

in een donkere stad haasten mensen zich
in ondergrondse kamers en gangenstelsels
gonzend van de stemmen

aan de haven staat een man die geluidloos de nacht in gilt
hij legt zijn hand op het hoofd van zijn kind
zijn vrees is een zwerfkei
zijn hoop begint als kristal
onder zijn vingertoppen te zingen

vlak voor het fluiten begint

Hanneke van Eijken schreef dit stadsgedicht namens het Utrechts Dichtersgilde in opdracht van het Comité Europadag Utrecht, ter gelegenheid van Europadag, 9 mei 2022.

